

ΔΙΑΣ ΤΟΥ ΝΗΟΣ ΕΚΔΙΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, 1888. ΑΡΙΘ. 249.

Συνδρομ. Έσθια: έν Ένιασί Δρ. 1*

ΔΙΕΥΘΥΝΕΙΣ,

Είς ούδένα, πλην τών τακτικῶν ανταποκριτῶν; στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παιδῶν» άνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐκωτερικῆ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Ἐσθιαίου ἀριθ. 39.

ΚΑΤΑΓΟΡΑΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΚΟΡΩΝ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΟΥΙΝΕΑΣ.

Ἡ Νέα Γουινέα, ὡς γνωρίζουν ὅσοι τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν μας ἐσπούδασαν γεωγραφίαν, εἶναι νῆσος μεγάλη κειμένη πρὸς βορᾶν τῆς Αὐστραλίας. Ἐχει δὲ μήκος 1600 μιλίων καὶ πλάτος 150 κατὰ μέσον ὄρον, ἐμβαδὸν δὲ περίπου 200,000 τετραγ. μιλίων.

Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου ταύτης, οἵτινες φέρουσι τὸ ὄνομα Παπούαι, ἀνήκουν εἰς τὴν φυλὴν τῶν Νηγηριτῶν, ἐπομένως φέρουν ἅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τούτων. Τὸ Νότιον μέρος τῆς νήσου κατέχεται ὑπὸ τῶν Ὑλλανδῶν, οἱ ὅποιοι ἀνήγειραν ἐκεῖ καὶ φρούριον.

Μεταξὺ τῶν ἐθίμων τῶν κατοικῶν τῆς νήσου ταύτης τὰ περιεργότερα εἶναι τὰ ἑξῆς. —

Ὅπουδήποτε ὑπάρχουν φοινίκες ἀρκετοὶ διὰ τοὺς κατοίκους, ἐκεῖ οἱ κάτοικοι κατασκευάζουν τὰς οἰκίας των ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν φοινίκων τούτων, καὶ ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται διὰ κλιμακῶν ἐκ σχοινίων, κατεσκευασμένων ἐκ λιναρίου, τὸ ὅποιον προμηθεύονται ἐκ τῶν φύλλων καὶ τῶν κορμῶν τῶν φοινίκων τούτων.

Τὰς κατοικίας ταύτας κατασκευάζουν ἐκεῖ, διὰ νὰ προφυλάττῳνται ἀπὸ τὰ θηρία καὶ τοὺς ἐχθρούς των, διότι τὴν νύκτα καὶ ὅταν ἀπουσιάζουν οἱ ἄνδρες, καθὼς καὶ ἐν καιρῷ πολέμου, οἱ μένοντες εἰς τὰς οἰκίας σῴρουν τὴν κλιμακα πρὸς τὰ ἄνω καὶ οὕτως εἶναι ἀσφαλτεῖς.

Ἄλλο περιεργὸν ἐθίμον εἶναι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὅποιον δεῖχνουν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν των πρὸς τοὺς ἀποθανόντας συγγενεῖς των, ἰδίως αἱ γυναῖκες. Οὕτω γρατὰ τις, γράφει ὁ μεταξὺ τῶν ἐργαζό-

Νεανίσκος Παπούας.

μενος Ἀγγλος ἱεραπόστολος, ἔφερον ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς κομβολόγιον μέγα συνιστάμενον ἐκ τῶν σπονδύλων τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ τῆς! Ἄλλῃ τις γυνὴ ἔφερε μαζὺ τῆς πάντοτε μικρὸν καλάθιον εἰς τὸ ὅποιον ἐφύλαττε τὸ κρανίον τοῦ συζύγου τῆς, αἱ ἄλλαι δὲ τέσσαρες γυναῖκες τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου (διότι ἡ πολυγαμία εἶναι ἐν χρήσει μεταξὺ αὐτῶν) ἔφερον ἡ μία ὀστά τινα τῶν χειρῶν, ἡ ἄλλη ὀστά τῶν ποδῶν καὶ ἡ τετάρτη μέρος τῶν μαλλίων τῆς κεφαλῆς του.

Οἱ νέοι καταβάλλουν πολλὴν προσπάθειαν περὶ τὸν ἱματισμὸν των — Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ νέον τοῦ συρμού, φέροντα περίε τοῦ μετώπου του περιδέριον ἐκ κογγιλίων, ἐμπροσθεν δὲ τὸ ἄνω μέρος τοῦ ράμφους πτηνοῦ, εἰς δὲ τὴν ρίνα καὶ τὰ ὦτα χαυλιόδοντας ἀγριοχοίρων. Ἐχει δὲ καὶ τὰ μαλλιά του κτενισμένα κατὰ τὸν σημερινὸν συρμὸν τῶν

γυναικῶν τῆς Εὐρώπης. Ὡς βλέπετε οἱ νέοι Παπούαι τῆς νέας Γουινέας δὲν πηγαίνουν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας μας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὡς πρὸς τὸ γούστο, διότι ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὸ γούστο των.

Οἱ Παπούαι οὗτοι ἔχουν τὰς πανηγύρεις των, εἰς τὰς ὁποίας νέοι καὶ νέαι περνοῦν πολὺν εὐχάριστον καιρὸν τραγωδοῦντες καὶ χορευόντες, τρώγοντες καὶ πίνοντες ἀπὸ κοινοῦ ἐκ τῶν φαγητῶν, τὰ ὁποῖα φέρουν μαζὺ των ἀπὸ τὰς οἰκίας των.

Ὁ Χριστιανισμὸς, ὅστις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰσήχθη εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἔχει μεταβάλλει πολὺ τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς ἔξεις τῶν ἀγρίων τούτων ἀνθρώπων, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἐπὶ τέλους θέλει ἀνυψώσει καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν περιωπῆν, ἢ ὅποια ἀρμόζει εἰς τὰ λογικὰ καὶ ἀθάνατα πλάσματα τοῦ Θεοῦ.

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(*Ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Τί ἔννοεῖ τοῦτο, τέκνον μου; Τί κάμνεις ἐδῶ; καὶ τί θέλεις εἰς τὴν θύραν ταύτην κατ' αὐτήν τὴν ὥραν τῆς νυκτός; ἠρώτησεν τὴν ἐκπαπληγμένην Χαϊδὴν ὁ κ. Σῆσμαν.

— Δευκὴ ὡς χιῶν ἐκ τοῦ φόβου ἡ Χαϊδὴ ἀπεκρίθη δάμιας, ἀλλὰ μὲ φωνὴν μόλις ἀκουσμένην, «Δὲν γνωρίζω!»

— Ἡ περιστασις αὐτὴ ἀνήκει εἰς ἐμέ, φίλε μου, ἐπρόσθεσαν ὁ ἰατρός. — Πήγαινε λοιπὸν κάθησαι εἰς τὴν πολθρόναν σου καὶ ἐγὼ θὰ προσπαθῆσω νὰ φέρω τὸ κοράσιον εἰς τὸ δωμάτιόν του. — Ταῦτα εἰπὼν, ἔβαλε τὸ περίτροφόν του εἰς τὸ θυλάκιόν του, καὶ λαβὼν τὸ τρέμον κοράσιον ἐκ τῆς χειρός, τὸ ὠδήγησε μὲ πολλὴν τρυφερότητα εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἄφου εἰσῆλθε μέσα, ὁ ἰατρός ἐπῆρε τὴν Χαϊδὴν εἰς τὰ γόνατά του καὶ ἄφου

τὴν ἐχάιδευσεν καὶ μὲ φιλόστοργον τρόπον καθήσυχασεν τὸν φόβον τῆς, — «Τώρα, εἶπεν, ὅπου ὄλα ἔχουν πάλιν καλῶς, εἰπέ μου ποῦ ἐσκόπευες νὰ ὑπάγῃς;»

— Πουθενά! ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ οὔτε ἐγὼ αὐτὴ ἐπῆγα ἐκεῖ μόνη μου — ἀλλ' αἰφνιδίως εὐρέθηκα ἐκεῖ χωρὶς νὰ ἤξεύρω πῶς.

— Καλά! ἀλλὰ δὲν ὄνειρεύθης τίποτε τὴν νύκτα;

— Μάλιστα, πᾶσαν νύκτα ὄνειρεύομαι τὸ αὐτὸ

πρᾶγμα* νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τοῦ παπποῦ μου, καὶ ὅτι ἀκούω τὸν ἀνεμὸν νὰ σφυρίζῃ εἰς τὰ ἔλατα καὶ τὰ ἀστρα νὰ φεγγοδολοῦν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ξεσηκώνομαι ταχέως καὶ ἀνοίγω τὴν θύραν τῆς καλύβης — εἶναι δὲ τόσο ὠραία! ἀλλ' ὅταν ἐξυπνῶ εὐρίσκομαι πάντοτε εἰς τὴν Φραγκφόρτην.

— Ταῦτα εἰπούσα ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μήπως πονεῖς πουθενά; ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός· ἐδῶ εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀλλοῦ πουθενά;

— Πουθενά.

Μόνον ἐδῶ (δεικνύουσα τὴν καρδίαν τῆς) μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι μίαν μεγάλη πέτρα καὶ μὲ βαρύνει πάντοτε.

— Μήπως ἐφαγες τίποτε καὶ σὲ κάμνει νὰ ζεράσῃς;

— Ὅχι — ἀλλὰ μὲ ἔρχεται πάντοτε νὰ κλαύσω.

— Καὶ τότε κλαίεις πολὺ;

— Ὅχι! Προσπαθῶ νὰ μὴν κλαίω, διότι ἡ κυρία Λουκία μὲ τὸ ἀπηγόρευσε.

— Ὡστε τὸ καταπίνεις ἕως οὐ ἐπανέλθῃ; Δὲν ἔχει οὕτω; ἐννοῶ! καὶ σὲ ἀρίσει νὰ μείνῃς ἐδῶ εἰς τὴν Φραγκφόρτην;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ

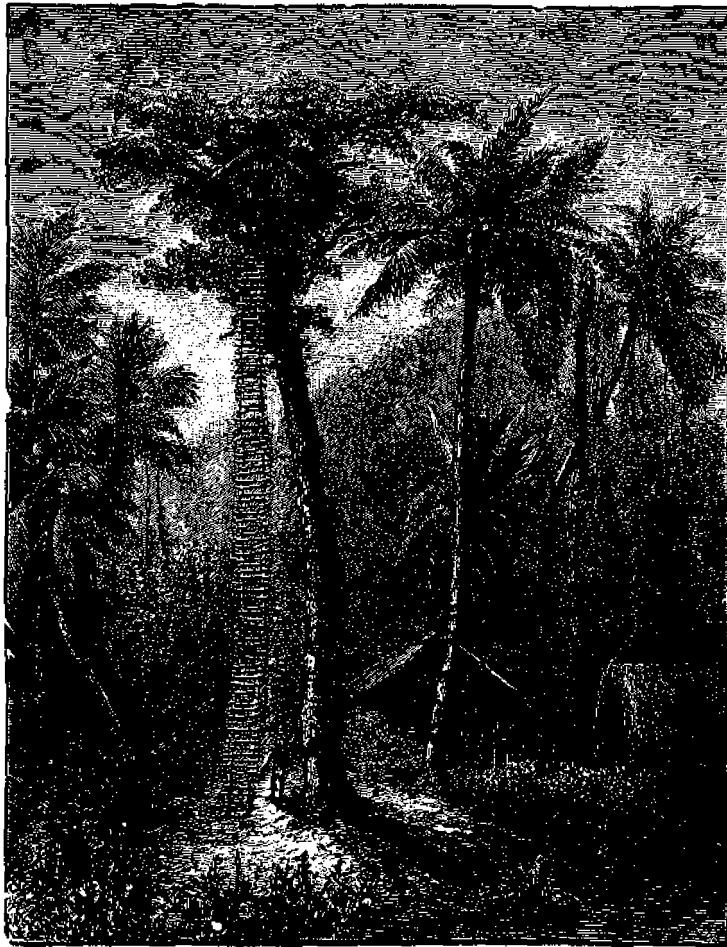
δὴ ἄλλ' ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἐπρόφερε ἦτο ὡς νὰ ἔλεγεν ὅχι!

— Καὶ ποῦ λοιπὸν ἐπιθυμοῦς νὰ ἦσαι; μὲ τὸν παπποῦ σου; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Ναί — πάντοτε μὲ αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη, ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδὴ.

— Ἄλλ' ἡ ζωὴ ἐκείνη δὲν εἶναι τόσο καλὴ μοὶ φαίνεται — κοπιαστικὴ πολὺ, παρετήρησεν ὁ ἰατρός.

— Καθόλου! ἦτο ὠραία! Τόσον ὠραία! καὶ

Κατοικία ἐπὶ τῶν δένδρων, (*Ἴδε προηγ. σελίδα.)

μή δυνηθεῖσα νὰ κρατηθῆ ἐπὶ πλέον ἤρχισε νὰ κλαίῃ, τὰ δὲ δάκρυα ἔρρεον ποταμηδὸν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της· ὁ ἰατρός τὴν ἀφήκε νὰ κλαύσῃ ὅσον ἤθελε, μόνον ἐχάιδευσεν αὐτὴν διὰ τῆς χειρός. Ἀφοῦ δὲ ἤσυχασε τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν κλίνην της καὶ ὑποσχέθει εἰς αὐτὴν νὰ τὴν ἴδῃ τὸ πρῶτὴν ἱκαλονύκτῃ καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου της καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν τραπεζαρίαν ὅπου ἀνυπομόνως τὸν περιέμενον ὁ κ. Σῆσμαν.

— Λοιπὸν τί τρέχει; ἠρώτησεν αὐτὸν ἅμα ἐμφανισθέντα.

— Ἐν πρώτοις, φίλε μου, — εἶπεν ὁ ἰατρός, πρέπει νὰ σὲ εἴπω, ὅτι τὸ κοράσιον πάσχει ἀπὸ *νυκτοβασίαν*. Χωρὶς νὰ αἰσθάνεται ἐπαίξε τὸ φάντασμα, ἤνοιγε τὴν αὐλόθυρά σου πᾶσαν νύκτα καὶ ἐτρόμαζε τοὺς οικιακούς σου.

Κατὰ δεύτερον λόγον, αὐτὴ πάσχει ἀπὸ *ροσταλγίαν* (σοφδρὸν πόθον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα της) τόσο ὥστε κατήντησε σκελετός, καὶ ταχέως θὰ ἀποθάνῃ, ἰὰν δὲν ἐπιστρέψῃ ἀμέσως ἐκεῖ. Προτείνω δὲ νὰ ἐξαποστείλῃς αὐτὴν εἰς τὸν παπποῦ της αὔριον τὸ πρῶτῷ!

Ὁ κ. Σῆσμαν ἐπήδῃσεν ἐκ τῆς ἔδρας του καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ ταχέως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐντὸς τῆς τραπεζαρίας. Τέλος ἐφώνησεν. — «*Νυκτοβασία!* — *ροσταλγία!* κατήντησε σκελετός! καὶ ὅλα ταῦτα εἰς τὸν οἶκόν μου! ὅλα ταῦτα ἐντὸς τῶν θυρῶν μου καὶ κανεὶς δὲν ἐφρόντισε περὶ τούτου! κανεὶς δὲν ἐγνώρισε τούτο! Καὶ σὺ, φίλε μου ἰατρέ, σὺ ἀκόμη θέλεις νὰ στείλῃς τὸ κοράσιον τούτο, τὸ ὁποῖον ἤλθεν εἰς ἡμᾶς ἀνθηρὸν καὶ ἰσχυρὸν, εἰς τὸν παπποῦ της ἀσθενὲς καὶ σκελετώδες! Δὲν ἔμπορᾶ νὰ ἐννοήσω πῶς δύνασαι νὰ μὲ δώσῃς μίαν τοιαύτην συμβουλήν. Ἐγὼ δὲν δικαιούμαι νὰ πράξω τὸ τοιοῦτον! Δὲν δύναμαι! Λάβε τὴν καὶ θεράπευσέ τὴν πρῶτον καὶ τότε θὰ τὴν στείλῃς ὅπουδῆποτε θελήσῃ. Πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσῃς εἰς τούτο,

— Ἀλλὰ, φίλε μου — ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός — ἡ κατάστασις αὕτη δὲν εἶναι ἀσθένεια, ἥτις ἰατρύεται μὲ ἰατρικὰ — μὲ χάπια καὶ σκονάκια! Ὅχι! ἡ Χαϊδὴ δὲν εἶχει φυσικὰ δυνατὸν ὄργανισμόν, ἀλλ' ἰὰν ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ δροσερὰ ὄρη τῆς πατρίδος της, ὅπου ὁ ἀήρ εἶναι καθαρὸς καὶ ζωογόνος, ταχέως θὰ ἀναλάβῃ ἐκ νέου τὴν ὑγίαν της. Αὕτη εἶναι ἡ μόνη θεραπεία, τὴν ὁποῖαν ἡ ἰατρικὴ δύναται νὰ προσφέρῃ εἰς τοιαύτας περιστάσεις — ἰὰν δὲ ἀρνήσῃ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν συμβουλήν μου, ταχέως θὰ μετανοήσῃς σὺ, τὸ δὲ κοράσιον θὰ καταβῆ προῶρως εἰς τὸν τάφον.

— Ἐὰν τοιαύτη ἦναι ἡ γνώμη σου, ἰατρέ

μου — ἐγὼ δὲν θέλω νὰ παρεμβάλω κανὲν πρόσκομμα* ἄς γείνη καθὼς προτείνεις.

— Ἐχει καλῶς — εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ πηγαίνω, διότι ἐξημέρωσε καὶ μετ' ὀλίγον πρέπει νὰ ἀρχίσω τὰς ἐπισκέψεις μου. Σὺ δὲ κάμε τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας καὶ ἐξαποστείλον τὸ κοράσιον σήμερον μὲ ἀνθρωπὸν τῆς ἐμπιστοσύνης σου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΕΛΕΝΗ ΚΕΛΛΑΡ.

Εὐρέθη πρό τινος ἐν Ἀλαβάμα τῶν Ἦνωμ. Πολιτειῶν, ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς κ. Μιχαὴλ Ἀναγνωστοπούλου, ὅστις εἶναι διευθυντὴς τοῦ μεγάλου Σχολείου τῶν Τυφλῶν ἐν Βοστώνῃ, κοράσιόν τι ὀκταετής, τὸ ὁποῖον ἦτο κωφόν, τυφλὸν καὶ ἄλαλον. Ὁ πατὴρ τοῦ κορασίου τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ στείλῃ μίαν ἐπιτήδειον διδασκάλισσαν δι' αὐτό, διότι μὲ ὄλας τὰς φυσικὰς του ἐλλείψεις τὸ κοράσιον ἦτο θαυμασίως νοήμον καὶ φιλομαθές. Ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος τῷ ἔστειλε μίαν διδασκάλισσαν — τὴν Μίσις Σώλλισαν — καὶ αὕτη διὰ διηγεσίαν ἐκπαιδεύσεως κατῴρθωσε νὰ ἀναπτύξῃ τὸ μικρὸν κοράσιον εἰς ἀπίστευτον βαθμόν. Ἀλλὰ θὰ διηγηθῶμεν πρῶτον τὴν βιογραφίαν τοῦ κορασίου ἐν τάξει, ὅπως οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ἐννοήσωσι καλῶς τὸ θαυμασίον ἔργον, τὸ ὁποῖον κατωρθώθη ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἡ Ἑλένη Κέλλαρ ἐγεννήθη ἐν Τουσκουμβίᾳ τῆς Ἀλαβάμας, τὴν 27 Ἰουνίου 1880, ἐκ γονέων εὐκαταστάτων καὶ εὐγενῶν. Ὄταν ἦτο δεκαεννέα μηνῶν, προσεβλήθη βαρέως ὑπὸ συστολῆς τοῦ στομάχου, ἡ δὲ ἀσθένεια αὕτη ἀποτέλεσμα εἶχε νὰ τῆς καταστρέψῃ ἐντελῶς καὶ τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοήν, Μέχρι τοῦδε ἡ μικρὰ Ἑλένη ἦτο ὑγιεστάτη καὶ πολὺ ἐνεργητικὴ εἶχε μάθει νὰ περιπατῆ καὶ νὰ ὁμιλῆ ἀρκετὰ καλῶς.

Μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν της ἐκ τῆς ἀσθενείας ταύτης, κατ' ἀρχὰς οὐδεμίαν βλάβην ἐφαίνετο νὰ εἶχε προκύψει, ἐκτὸς μόνον ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πολὺ ἐρυθροὶ καὶ φλογισμένοι, καὶ τὴν ἐπροξέονον πολλὴν δόξυνην. Τέλος ὅμως ὀπωπεύθησαν τὴν τρομερὰν ἀλήθειαν οἱ γονεῖς της, καὶ ἀμέσως ἐφώνησαν τοὺς καλλιτέρους ἰατροὺς, ἀλλ' εἰς μάτην. Μετ' ὀλίγον τὸ κοράσιον ἔπαυσε νὰ ὁμιλῆ, ἀφοῦ εἶχε παῦσει πλέον νὰ ἀκούῃ.

Ἀλλὰ ὁ ἐξαιρετὸς νοῦς τῆς μικρᾶς Ἑλένης δὲν ἔπαυσε νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ προοδεύῃ ἄμα ἀνέλαθεν ἐκ τῆς ἀρρωστίας της, ἤρχισε νὰ μανθάνῃ τὰς οικιακὰς ἐργασίας ἐνῶ δὲ ἡ μήτηρ της περιεφέρετο ἐργαζομένη ἐντὸς τῆς οἰκίας, ἡ Ἑλένη

ἦτο πάντοτε εἰς τὸ πλάγι της, ψηλαφοῦσα τὰ πράγματα μὲ τὰς μικρὰς της χεῖρας καὶ μανθάνουσα τὴν χρῆσιν αὐτῶν. Ἦρχισεν ὡσαύτως νὰ διακρίνη καὶ τὰ διάφορα μέλη τῆς οικογενείας της καὶ τοὺς γνωρίμους της, ἀναγνωρίζουσα ἕκαστον διὰ τῆς ἀφῆς. Ἐμαθε δὲ καὶ νὰ ἐκφράζη τὰς ἀνάγκας καὶ ἐπιθυμίας της διὰ χειρονομιών. Οὕτως ἢ τε μιμητικῆ καὶ ἢ διακριτικῆ της δύναμις ἀνεπτύχθησαν θαυμασίως.

Τέλος τὴν 2 Μαρτίου 1887 ἡ κ. Σώλλιθαν, σταλείσα ὑπὸ τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου, ἀνέλαβε νὰ ἦναι διδασκάλισσά της. Αὕτη τὴν εὖρε κοράσιον ἐπιπαιστὲς ζωηρόν, εὐμορφον καὶ ἐπιδίξιον. Ἡ μικρὰ Ἑλένη γελᾷ πολὺ εὐθύμως καὶ εἶναι πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ παίξῃ, νὰ πηδήσῃ, νὰ χορεύσῃ μὲ τὰ ἄλλα παιδία. Ὅταν ἦναι μόνη, εἶναι πάντοτε ἀνήσυχος, περιπατοῦσα ἐδῶ ἐκεῖ ὡσὰν νὰ ἐζήτει κανένα.

Ἡ διὰ τῶν χειρῶν της ἀφή εἶναι τόσον εὐαίσθητος, ὥστε ἀναγνωρίζει γνωρίμῳ της ἀπλῶς ἐγγίζουσα αὐτὸν μὲ τὰ δάκτυλά της.

Ἡ ὁσφρησίς της εἶναι ὡσαύτως ὀξεῖα. Διακρίνει βῆδα ἐντελῶς ὅμοια διὰ μόνης τῆς μικρᾶς διαφορᾶς τῆς ὁσμῆς τῶν καὶ ἐπίσης διὰ τῆς ὁσφρητέως δύναται νὰ διακρίνη τὰ πράγματα καὶ ἐνδύματα, ἅτινα εἶναι ἰδικά της.

Εἶναι δὲ καὶ πολὺ φιλοστόργου καὶ ἀγαθῆς καρδίας. Πολλάκις ἀφίνει τὸ παιγνίδιον ἢ τὴν ἐργασίαν της διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ φιλήσῃ τοὺς φίλους της, δύναται δὲ τάχιστα νὰ ἀνακαλύψῃ ἂν φίλος τις ἦναι λυπημένος ἢ πᾶσχη!

Ἀγαπᾷ τὰς ὡραίας ἐνδυμασίας ἐπίσης καθὼς τὰ κοράσια, τὰ ὅποια βλέπουσιν, καὶ οὐδέποτε εἶναι εὐτυχεστέρα ἢ ὁσάκις εἶναι ἐνδεδυμένη τὴν ἐορτάσμον της στολήν! Ἐμαθεν ἐπίσης καὶ νὰ φέρηται κοσμίως καὶ εὐγενῶς εἰς τὴν τράπεζαν κατὰ τὸ φαγητόν, καὶ νὰ ἦναι καθαρά καὶ εὐπρεπῆς εἰς τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὴν διαγωγὴν της.

Μέχρι τοῦδε ἡ μικρὰ εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ τὸ ἀλφάβητον τῶν κωφαλάων, τὸ ὅποιον ἐνεργεῖται διὰ τῶν δακτύλων ἰπει-

δὴ ὅμως δὲν βλέπει, πρέπει τὰ σημεῖα ταῦτα τῶν δακτύλων νὰ τὰ αἰσθάνεται εἰς τὴν παλάμην της. Τότε αὕτη, διὰ τῶν δακτύλων τῆς ἄλλης χειρὸς της, ἀποκρίνεται διὰ τοῦ ἰδίου ἀλφάβητου.

Τότε ὅμως εἶχε μόλις μάθει τὸ ἀλφάβητον ἀπλῶς, ὅτε ἡ κ. Σώλλιθαν ἤρχισεν νὰ τὴν διδάσκῃ. Ἡ μικρὰ εἶχε λάβει ὡς δῶρον μίαν ὡραίαν κούκλαν ἡ κυρία Σ. λοιπὸν ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἑλένης καὶ τὴν ἐπέρασεν ἐφ' ὄλου τοῦ σώματος τῆς κούκλας, ἐπιτα δὲ ἐντὸς τῆς παλάμης τῆς μικρᾶς μὲ τὰ δάκτυλά της ἐσυλλάβισε τὴν

Ἡ Ἑλένη Κέλλαρ καὶ ἡ Μις Σώλλιθαν.

λέξιν α-κ-ο-υ-κ-λ-α-ν. Ἡ Ἑλένη κατ' ἀρχὰς δὲν τὸ ἐνόησεν ἀλλὰ μετὰ δύο δοκιμᾶς, ἠδυνήθη νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ νὰ τὸ συλλαβίσῃ ὀρθῶς καὶ ἡ ἴδια. Καθ' ὅμοιον τρόπον ἔμαθε καὶ ἄλλας πολλὰς λέξεις τῆς ἐδίδοτο τὸ ἀντικείμενον καὶ τῆς ἐλίγετο τὸ ὄνομά του ὅσας δὲ λέξεις μανθάνει δὲν τὰς λησμονεῖ ποτέ. Ἐπιτα ἔμαθε τὰ ῥήματα καὶ τὴν χρῆσιν τῶν ἐπιτα τὰς προθέσεις. Μετὰ ταῦτα ἡ κυρία Σώλλιθαν τὴν ἐδίδαζε τὰ ἐπιθετα-

έλαβε δύο σφαιρίδια, τὸ ἓν μάλλινον καὶ τὸ ἄλλο μολυβδίνον. Ἡ Ἐλένη τὰ ἐψηλάφησε, καὶ ἡ διδασκάλισσα τῆς εἰδείξεν ὅτι τὸ μάλλινον ἦτο μαλακόν, τὸ δὲ ἄλλον σκληρόν. Ἐπειτα τὴν ἔβλε νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ τυλίξουν κλωστήν, καὶ οὕτω τὴν εἰδίδαξε τὰ ἐπίθετα γρήγορα, καὶ ἄργα.

Ἀφοῦ ἔμαθε τοιουτοτρόπως περὶ τὰς ἐξακοσίας λέξεις, ἡ κ. Σώλλιθαν ἀπεφάσισε νὰ τὴν διδάξῃ

ὅλα τὰ στοιχεῖα, κεφαλαῖα καὶ μικρά, ἐντὸς μιᾶς καὶ μῆνης ἡμέρας! Μετὰ ταῦτα ἤρχισε νὰ μανθάνῃ λέξεις μονοσυλλάβους, εἶτα διοσυλλάβους καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἀφοῦ δὲ καλῶς εἶχε μάθει τὴν ἀνάγνωσιν, ἡ κ. Σ. τὴν ἔβαλε νὰ σχηματίζῃ ἢ ἰδία τὰ στοιχεῖα ἐπὶ χάρτου μὲ μολυβδόκονδρον· τοῦτο δὲ διὰ τοὺς τυφλοὺς γίνεται δι' ἰδιαιτέρας πλῆθος κτλ, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχομεν ἤδη τοῦ

Ἡ μικρὰ Λέλα καὶ τὸ βιβλίον τῆς. (τῆς ἐπομένης σελίδος.)

τυπωμένας λέξεις. Πρὸς τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἦναι τὰ στοιχεῖα ὑψωμένα ἐπὶ τοῦ χάρτου, οὐχὶ τυπωμένα μὲ μελάνην. Ἡ κ. Σ. ἔλαβε χάρτην ἐφ' οὗ ἦτο τυπωμένον τὸ ἀλφάβητον μὲ τοιαῦτα ὑψωμένα στοιχεῖα, καὶ ἔθηκε τὸν δάκτυλον τῆς Ἐλένης ἐπὶ τοῦ Α' συναμάχῃ δὲ καὶ εἰς τὴν ἄλλην χεῖρά τῆς. ἔκαμε τὸ Α τοῦ ἀλφαβήτου τῶν κωφαλάων. Ἡ μικρὰ ἀμέσως τὸ ἐνόησε. Ὁμοίως καὶ μὲ τὰ λοιπὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου κατὰ σειράν ἴσως δὲ σὰς φανῆ ἀπίστευτον, ἰάν σὰς εἶπω ὅτι ἔμαθε

πρὸς νὰ περιγράψωμεν. Ἡ μικρὰ Ἐλένη ἤρχισε νὰ καταγίνεται εἰς τὸ γράψιμον μὲ παρά πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ ὑπομονήν, μετὰ ἓνα δὲ μῆνα ἠδυνήθη νὰ γράψῃ, χωρὶς ἢ τὴν βοηθήσουν, μιαν ἐπιστολὴν εὐανάγνωστον καὶ ὀρθῶς γεγραμμένην εἰς μίαν τῆς ἑξαδέλφου. Ἐκτοτε τόσας προόδους ἔκαμεν εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν καὶ εἰς τὸ γράψιμόν τῆς, ὥστε αἱ ἐπιστολαὶ τῆς θὰ ἔκαμνον τιμὴν, ὅχι εἰς κοράσιον ὀκταετῆς, τυφλόν, κωφόν καὶ ἄλαλον, ἀλλὰ καὶ εἰς κοράσιον δεκαπέντε ἐτῶν,

τὸ ὁποῖον νὰ ἔχη σώας ὄλας τὰς αἰσθήσεις του.
 Ἄλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ἢ Ἑλένη ἔκαμε
 θαυμασίας προόδους. Γνωρίζει πρόσθεσιν καὶ ἀφαι-
 ρεσιν μέχρι τῶν 100, καὶ ἐκτελεῖ τὰς πράξεις
 ταύτας μὲ μεγίστην ταχύτητα. Ὡσαύτως ἤξευ-
 ρει τὸν πίνακα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ μέχρι τῶν
 5. Ἐσχάτως εἰργάζετο μὲ τὸν ἀριθμὸν 40 ἢ κ.
 Σ. τῆ εἰπέ: «Γράψε τὸ 2 ἕως ὅτου νὰ γίνουν 40.»
 Ἄμείσως ἢ Ἑλένη, χωρὶς νὰ τὰ γράψῃ, ἔγραψε
 τὴν ἀπάντησιν. «Εἴκοσι φορές 2 ἴσον 40.»

Ἡ Ἑλένη ἀγαπᾷ τὰ οἰκιακὰ ζῶα πολὺ καὶ
 κάμνει ἀπείρους ἐρωτήσεις εἰς τὴν διδασκάλισάν
 της, περὶ τῆς φύσεως καὶ τῶν ἐξεῶν των.

Ἰδοὺ ἐν συντόμῳ ἡ ἱστορία τοῦ κορασίου τού-
 του. Ὅταν ἀκούωμεν περὶ τοιούτων δυστυχῶν
 παιδιῶν, πρέπει νὰ ἡμεθα εὐγνώμονες ὅτι ἡμεῖς
 ἔχομεν ὄλας τὰς αἰσθήσεις μας. Ἡ μικρὰ Ἑ-
 λένη Κέλλαρ, μὲ τὸν ζωηρὸν νοῦν της καὶ τὸ
 λαμπρὸν της μνημονικόν, εἶναι καὶ θὰ γίνῃ, μὲ
 ὄλας τὰς προόδους της ἐν τῷ μέλλοντι, τῷ ὄντι ἐν
 τῶν θαυμάτων τοῦ αἰῶνός μας.

Η ΔΕΛΑ.

Τοῦ θέρου εἶνε γλυκεῖα ἑσπέρα,
 Δάμπουν τὰ ἄστρα ἔς τὸν οὐρανὸν
 Καὶ ἡ σελήνη ὡσάν ἡμέρα
 Τὸ φῶς της ῥίπτει τὸ φαινό.

Ἐ τὸ δῶμα κάθηται τὸ Δελάκι
 Μόνον, καὶ παίζει, ἐνῶ φυσᾷ
 Τὸ μυρωμένο λεπτὸ ἀεράκι
 Μὲ τὰ μαλλάκια του τὰ χρυσᾷ.

Ἡ φύσις δὴν μυριανθισμένη
 Βάλσαμο χύνει καὶ μυρωδιὰ,
 Ὅταν ὑψηφ φαίνεται ὁ σολισμένη,
 Μαγεύ' ἀλήθεια κάθε καρδιά.

Ἡ Δέλα ὅμως θέλητρο κοδο
 Χύνει, δὲν βλέπει, ἢ ἐδοχῆ
 Ἐ τὰ γόνατά της κρατεῖ βιβλίον
 Κε' ἀναγινώσκει μὲ προσοχή.

Ποῖος ὁ τίτλος πλὴν τοῦ βιβλίου;
 Τὸ λέγ' ἢ ὄψις ἢ σοβαρὰ
 Τῆς Δέλας; Εἶνε ὁ λόγος Κυρίου,
 Εἶνε ἢ Βίβλος ἢ ἱερά.

Εὐγε μικρὰ μου! Τόσον γλυκαία,
 Τόσον ἄρα καὶ εὐσεβής!
 Ὡ, σὲ στολίζει χάρις ἢ θεία,
 Σὺ εἶσαι πράγματι εὐτυχής!

K. ΧΡΥΖΟΒΕΡΓΗ.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Εἰς τινα θρησκευτικὴν συνάθροισιν, ἧτις ἔλαβε χώ-
 ραν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις, σεβάσμιός τις γέρον, ὁ
 Ἐπίσκοπος τῆς Μιννεσώτας, μίας τῶν Ἠνωμένων Πο-
 λιτειῶν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, διηγήθη τινας ἐκ τῶν
 ἐργασίων καὶ περιπετειῶν τοῦ βίου του μεταῦ τῶν
 Αὐτοχθόνων τῆς χώρας ἐκείνης, ἐκ τὰς ὁποίας εἶχεν
 ἀποσταλῆ πρὸ τριακονταετίας ὡς ἱεραπόστολος καὶ
 εὐαγγελιστής.

Ὀμιλῶν περὶ τῶν ἐθίμων καὶ ἠθῶν τῶν Ἐρυθρῶν
 ἤτοι αὐτοχθόνων Ἀμερικανῶν εἶπεν ὅτι κατ' αὐτὸν κρι-
 τὴν, ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶχεν ἐπιφέρει ἀγαθὰ ἀποτε-
 λέσματα εἰσαχθεὶς μεταῦ τῶν αὐτοχθόνων, εἰμὴ καθ'
 ὅσον ἐσυνωδευέτο ὑπὸ τῶν ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανι-
 σμοῦ. Πρὸ τριακονταετίας οἱ αὐτοχθόνες ἦσαν ἀφ'
 ἐνὸς μὲν ἀγριοὶ καὶ αἰμοχαρεῖς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς των,
 ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶχον πλείστα ἀρετάς — τὰ ἠθῆ των
 ἦσαν χρηστά, ὁ βίος των λιτός, ἡ φιλοξενία, τὸ πρὸς
 τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἠλικιωμένους σεβας, ἡ εὐγνώ-
 μοσύνη καὶ ἡ ἐγκράτεια, ἦσαν διακριτικὰ στοιχεία τοῦ
 χαρακτῆρός των — εἶχον μὲν πεπλανημένας ἰδέας περὶ
 θρησκείας καὶ τῆς μελλούσης ζωῆς, ἀλλὰ δὲν ἦσαν
 εἰδωλολάτραι — ἐπίστευον εἰς ἓνα Θεόν, «τὸ Μέγα
 Πνεῦμα,» ἕπερ καὶ ἐλάτρευον πνευματικῶς, χωρὶς
 ν' ἀποτολήμωσι νὰ ποιήσωσιν ὁμοίωμά Του, κτλ.
 Δυστυχῶς, πολλοὶ φυλαὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Γένους, ἦλθον
 εἰς σχέσεις μετὰ λευκῶν ἀχρείων, διεφθαρμένων τὰ
 ἦθη, καὶ κερδοσκοπῶν, ὑπὸ τούτων δὲ διαφθαρέντες,
 οἱ δυστυχεῖς ἐξέπεσαν ἐκ τῆς ἀρχαϊκῆς καὶ εὐγενοῦς
 ἡμιβαρβαρότητός των — ἔμαθον τὴν χρῆσιν καὶ τὴν
 κατάχρησιν τῶν πνευματικῶν ποτῶν, τὴν κλοπὴν,
 τὸ λαθρεμπόριον καὶ τὰ λοιπά, καὶ σήμερον διατε-
 λούσιν εἰς πολὺ χειροτέραν κατάστασιν τῆς τῶν πα-
 τέρων καὶ προπατόρων αὐτῶν.

Κατ' εὐτυχίαν δὲ, πλείστα φυλαὶ εἰς πλείστα
 μέρη τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ἐφωτίσθησαν συγχρόνως
 διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ πρὸς
 αὐτοὺς ἱεραπόστολοι ὕπηρεσαν ἄνδρες εὐσεβεῖς καὶ αὐ-
 ταπαρηνητικοί, οἵτινες διὰ τοῦ βίου των ἐπίσης ὡς καὶ
 διὰ τοῦ κηρύγματος των ἔπεισαν αὐτοὺς περὶ τῆς
 ὑπεροχῆς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, καὶ τοῦ πε-
 πολιτισμένου βίου. Τοιοῦτος ἦτο ὁ ἀνὴρ δοτικ, πολὺς
 γενόμενος ἐν τῇ ἐπιπόνω ταύτῃ ὑπηρεσίᾳ, διηγεῖτο
 ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου τὰς περιπετείας
 τῆς τριακονταετοῦς διακονίας του.

Ὅτε πρὸ τριάκοντα ἐτῶν, αἱ ἀνὰ τὰ ἐκτεταμένα
 δάση τῆς Μιννεσώτας κατοικοῦσαι φυλαὶ εἶδον τὸν
 λευκὸν ἕνον, ὑπόπτεισαν σκοποῦς τινὰς κεκρυμμέ-
 νους, καὶ ἤκροοντο αὐτοῦ μετ' ἐπιφυλάξεως — ἀλλ'
 ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἐτῆ καὶ πλέον, τὸν εἶδον περιοδεύοντα
 τὸν τόπον των, διηγούμενον παντοῦ τὸν αὐτὸν παρά-
 δοξον μῦθον περὶ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, ὅστις
 τόσον ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε ἔστειλε τὸν υἱὸν αὐ-
 τοῦ τὸν Μονογενῆ νὰ ἀποθάνῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα πᾶς
 δοτικ πιστεύσει εἰς αὐτὸν ἕμ μετ' αὐτοῦ αἰωνίως εἰς
 τὸν Μακάριον Τόπον — ἤρχισαν νὰ ἐξετάζωσι μετὰ
 προσοχῆς τὸ πρᾶγμα — ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον οἱ ἀκροα-
 τὰὶ ἐπληθύνθησαν, πολλοὶ δὲ ἐδέχθησαν τὸν Χριστιανι-
 σμὸν καὶ ὠμολόγησαν τὴν πίστιν αὐτῶν ἐνώπιον τῶν
 ὁμοφύλων των. — Μεταῦ τούτων ἦσαν καὶ δύο, οἵτινες
 μετ' οὐ πολὺ ἠσθένησαν καὶ ἀπέθανον. Ὁ ἱεραπό-

στολος τού εναεταφίας κατά τὸ δόγμα τῆς ἐκκλησίας του, ἐπωφεληθῆ δὲ τῆς περιστάσεως ἵνα εἰπῆ εἰς τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν κηδεῖαν πᾶν ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον διδάσκει περὶ τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῶν σεσωσμένων. Οἱ λόγοι του ἐπροέβησαν μεγίστην ἐντύπωσιν — πάντες ἤκουον μετ' εὐχαριστήσεως καὶ συγκινήσεως—μόνον οἱ ἱερεῖς, οἵτινες μετῆρχοντο καὶ τὸν μάγον, ἐμειναν ἀναισθητοὶ—ἐκρυψαν ὅμως τὴν δυσμένειάν των, ἐπιφυλαχθέντες νὰ ἀνατρέψωσι τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος. Τὴν αὐτὴν νύκτα ἐγείναν ἄφαντοι. Ἡ φυλὴ μεγάλως τεταραγμένη, τοὺς ἐζήτηε παντοῦ ἀλλ' εἰς μάτην — Τέλος μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἐφάνησαν, ἀπηυθεμένοι καὶ μὲ ἐσχιζόμενα σανδάλια, ὡς ἀπὸ μακρᾶς ὁδοπορίας.—Χωρὶς νὰ χαιρετήσωσι τίνα, ἐπορεύθησαν εἰς τὸ κέντρον τοῦ χωρίου, καὶ καθήσαντες χαμαί, ἤρχισαν νὰ κόπτωνται καὶ νὰ στεναλῶσιν.—Οἱ ἄνθρωποι συνηθροίσθησαν περὶ αὐτῶν καὶ τοὺς ἠρώτων μετ' ἀπορίας τί εἶγον—αὐτοὶ δὲ ἀπήντων, « ἀφήσατέ μας — δὴν δύναμεθα νὰ σᾶς εἰπώμεν τί ἔχωμεν! »—« Διὰ τί δὲν δύνασθε νὰ μᾶς εἰπῆτε; »—« Διότι εἶναι πολὺ φοβερόν.—Δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθητε—ἀφήσατέ μας — Ἀφήσατέ μας! »

Ἐντραχοὶ καὶ ἐνταῦθ φλεγόμενοι ὑπὸ περιεργίας, οἱ ὁμόφυλοι των καθέτευσαν τοὺς ἱερεῖς νὰ τοῖς εἰπῶσι τί ἦτο τὸ φοβερόν τοῦτο πρᾶγμα, οὗτοι δὲ μετὰ ἐπανελημμένας παρακλήσεις ὁλοκλήρου τῆς φυλῆς, ἐπὶ κεφαλῆς ὄντος τοῦ ἀρχηγοῦ, διηγήθησαν τὰ ἑξῆς:

« Ἡεῦρετε, ἀδελφοί, ὅτι τὴν νύκτα καθ' ἣν ἐκηδεύθησαν οἱ δύο ἀδελφοί μας, ἐγείναμεν ἄφαντοι.—Ἰδοὺ λοιπὸν διὰ τί τὸ ἐπράξαμεν.—Ἡθέλαμεν νὰ βεβαιώσωμεν ἰδίοις ὄμμασιν, ἐάν τῷ ὄντι οἱ ἀδελφοί μας ἦσαν ἐν τῷ μακαρίῳ τόπῳ, ὅν περιέγραφεν ὁ ἕνως.—Ἐπήραμεν λοιπὸν τὴν ὁδὸν τοῦ κάτω κόσμου, καὶ ἀφοῦ διηλθομεν μετὰ κινδύνου καὶ δυσκολίας τὸν πλατὺν καὶ σκοτεινὸν ποταμὸν, ὅστις χωρίζει τὸν κόσμον τῶν ζώντων ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν νεκρῶν, ὠδοιπορήσαμεν νύκτας καὶ ἡμέρας πολλάς ἐωσοῦ ἐφθάσαμεν κατέναντι ἀπεράντου τόπου καταφύτου, περιτετοιχισμένου πανταχόθεν, καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου ἔχοντος ἄγγελον φύλακα. Τούτων ἐπλησιάσαμεν καὶ τότε εἶδομεν ὅτι συνωμίλει πρὸς δύο ἀνδρας, τοὺς ὁποίους ἀνεγνωρίσαμεν ὡς τοὺς δύο ἀδελφούς μας.—Οὗτοι ἐζήτησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν ὠραῖον καὶ καταφύτον ἐκεῖνον τόπον, ἀλλ' ὁ ἄγγελος τοῖς εἶπεν.—Ἐδῶ εἶναι ὁ Παράδεισος τῶν Λευκῶν, Στεῖς εἰσθαί Ἐρυθροί.—Τί θέλετε ἐδῶ;—Δὲν δύνασθε νὰ εἰσέλθετε!—Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ ἀδελφοί ἡμῶν περίλυποι ἐστράφησαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν—ἡμεῖς δὲ τοὺς ἠκολουθήσαμεν, καὶ ἀφοῦ ἐπὶ πολλάς νύκτας καὶ ἡμέρας ὠδοιπορήσαμεν, ἐφθάσαμεν εἰς δεύτερον τόπον καταφύτον καὶ εὐδαμάλοντα.—Ἐὼ τῆς πύλης τοῦ ὠραίου τούτου τόπου ἴστατο ἄγγελος, ὃν ἐπλησίασαν οἱ ἀδελφοί μας καὶ ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ τὴν ἀδειαν νὰ εἰσέλθωσιν, εἰπόντες.—« Εἰμεθα Χριστιανοί. »—« Τί ζητεῖτε λοιπὸν ἐδῶ; » Ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος.—« Ἐδῶ εἶναι ὁ Μακάριος Τόπος τοῦ Κυνηγίου—τῶν Ἐρυθρῶν, — Ἐρυθροὶ χριστιανοὶ δὲν ὑπάρχουν.—Δὲν δύνασθε λοιπὸν νὰ εἰσέλθετε! » Τότε οἱ δυστυχεῖς ἀδελφοί μας ἐστράφησαν καὶ ἀνεχώρησαν κλαίοντες, καὶ ἡμεῖς μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωμεν τὸ θέαμα τῆς ἀπελπισίας των, ἀνεχώρησαμεν καὶ τοὺς ἀφήκαμεν πλανημένους μεταδὲν τοῦ Παραδείσου τῶν Χριστιανῶν καὶ τοῦ Μακαρίου Τόπου τῶν Ἐρυθρῶν!—Ἐκεῖ δὲ θὰ πλανῶνται αἰωνίως, μὴ δυνάμε-

νοι οὔτε εἰς τὸν μὲν οὔτε εἰς τὸν δὲ νὰ εἰσέλθωσιν! Ἰδοὺ ἀδελφοί διὰ τί κοπιόμεθα καὶ θρηνοῦμεν.—Καὶ δὲν εἶναι ἀεὶα θρήνου τοιαύτη συμφορὰ; »

Οἱ λόγοι οὗτοι τοσαύτην ἐπροέβησαν ἐντύπωσιν, ὥστε ἡ φυλὴ ὁλόκληρος ἐξάλλος γενομένη, ἐδιώξε τὸν ἱεραπόστολον ἐξω τῶν μεθοριῶν των.—Ἄποια ἀπάτη τῶν ἐλλπίδων του!—Ἄλλ' ὁ σπῆρος ὁ σπαρεῖς μετὰ τοσαύτης πίστεως ἔμελλε νὰ καρποφορήσῃ. Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν, ὁ ἱεραπόστολος ἐκάθητο εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης του, ὅτε διέκρινε μακρόθεν γέροντά τινα αὐτόχθονα ἐρχόμενον πεζόν.—Πλησιάσας ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ ἱεραποστόλου.—Ὁ ἱεραπόστολος τὸν ἐσῆκωσε.—« Δὲν με γνωρίζεις; » εἶπεν ὁ αὐτόχθων.—« Εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἱερέων τῆς φυλῆς, ὅπου ἐξῆς πρὸ τῶσων ἐτῶν.—Ἦλθον νὰ σοὶ ἐξομολογήθῃ τὸ ἁμάρτημα, τὸ ὁποῖον διέπραξα ἐναντίον σου καὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς συνειδήσεώς μου.—Ὁ μῦθος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐφεύρον, ὅπως ἐξαπατήσω τοὺς ὁμοφύλους μου, δὲν με ἀφήκε νὰ ἠουγάσω ἔκτοτε.—Σὺ ἐδίωξά ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐλαλίψω τοὺς λόγους σου ἐκ τῆς μνήμης μου!—Ἀντίστην τόσα ἴδη ἔτη εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλ' εἰς μάτην,—αὐτὸς με ἐνίκησε.—Τώρα δὲ ἐρχομαι πρὸς σέ, ὅπως με διδάξῃς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ ἐπιστρέψω καὶ νὰ κηρύξω αὐτῆν εἰς τὴν φυλὴν μου! »

Ὁ θριαμβὸς οὗτος τῆς ἀληθείας ὑπῆρξεν ἐντελής. Ὁ πρῶν μάγος ἐμειναν ἑβδομάδας τινὰς πλησίον τοῦ ἱεροκήρυκος, ὅστις τὸν ἐδίωξεν ἐντελέστερον τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν, ἐπέστρεψε δὲ τῷ ὄντι νέος ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ, κηρύττων τὸν Ἐσταυρωμένον καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰς αὐτοὺς ἐκεῖνοὺς τοὺς ὁμοφύλους του, ὅσες ποτε ἐζήτην νὰ ἀποτρέψῃ ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἄτερος αὐτόχθων μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱεραποστόλου, καὶ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν του. « Μὴ γονατίζῃς ἐνώπιον ἐμοῦ, » τῷ εἶπεν ὁ ἱεραπόστολος.—« Τὸν Θεὸν προσκύνει. »

— « Διδάσκαλε, » ἀπεκρίθη ὁ Ἐρυθρὸς.—« Ἐρχομαι ἀπὸ μακροσμένον τόπον. Πέρυσιν εἰς ἐκ τῶν ἀνδρείων τῆς φυλῆς μας σὲ ἤκουσεν ὁμιλοῦντα περὶ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, καὶ ἤλω καὶ μὲς διηγῆθη πολλὰ θαυμασία πράγματα τὰ ὁποῖα εἶπες.—Θέλω νὰ μοὶ εἰπῆς πᾶν ὅτι ἠεῦρεται περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τοῦ Μονογενοῦς τοῦ Υἱοῦ, ὅστις κατέβη εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔλαβε μορφήν ἀνθρώπου δι' ἀγάπην ἡμῶν. Πού εἶναι τώρα; Δύναμαι νὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω; Διήνυσσα ἐκατὸν τεσσαράκοντα λευγάς πεζὸς διὰ νὰ εἰθῶ ἐδῶ, ἀλλ' εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἀναχωρήσω εὐθὺς νὰ διανύσω ἄλλας τόσας, ἂν μοὶ εἰπῆς, πού δύναμαι νὰ τὸν εὕρω; »

Ὁ ἱεραπόστολος, διηγούμενος τὸ συγκινητικὸν τοῦτο περιστατικόν, εἶχε πλήρεις δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς παιδικῆς πίστεως καὶ τῆς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἀφοσιώσεως τοῦ πτωχοῦ τούτου αὐτόχθονος, ὅστις διδάχθεις τὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, ἐγείνε μέσον ἐπιστροφῆς πολλῶν ἐκ τῶν ὁμοφύλων του, διὰ τοῦ κηρύγματός του Εὐαγγελίου.

Ἄτερος αὐτόχθων, ἀκροατῆς τακτικὸς τῶν κηρυγμάτων, ἐζήτηε νὰ βαπτισθῇ—ἀλλ' ὁ ἱεραπόστολος τῷ εἶπεν ὅτι ὁ θέλων νὰ ἦναι ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα δι' Αὐτόν.—Ἐἶσαι ἔτοιμος νὰ κόψῃς χάριν αὐτοῦ τὸν πολεμικόν σου πλόκαμον; Ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ περιώνυμος αὐτόχθων πολεμιστῆς ἠρνεῖτο νὰ στερηθῇ τοῦ σημείου τούτου τῆς

ἀνδρείας καὶ αἰμοχαφίας, ὅπερ πᾶς Ἐρυθρός νομίζει προσόν οὐσιώδες τοῦ πολεμιστοῦ—ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν, καὶ κύψας ἐνώπιον τοῦ ἱεραποστόλου τῷ ἐπέτρεψε νὰ κόψῃ τὸ καύχημα τῆς κεφαλῆς του, ἀνευ τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ θεωρητῆται ἄνάνδρος καὶ θηλυπρεπῆς ὑπὸ τῶν ὁμοφύλων του. — Ἐτρεμεν ὄλος ὑπὸ τὸ ψαλιδίον μου, εἶπεν ὁ ἱεραπόστολος—ὅπως δὲν θὰ ἔτρεμεν ἐὰν ἐπαρουσιαζόν πιστόλιον εἰς τοὺς κροτάφους του.— Ἡ κειρά του πλοκάμιου τούτου ἦτο ἡ μεγίστη θυσία, ἣτις ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ δι' αὐτόν— ἀλλ' ὡς δαπνός τοῦ Χριστοῦ ὤφειλε νὰ ἀπαρνηθῆ τὰς αἰμοχαρεῖς συνθηλαίας τῆς φυλῆς του, τῶν ὁποίων σύμβολον ἦτο ὁ πολεμικὸς πλόκαμος.

Πρὸς ἀποδείξιν τῆς μεγάλῃς σημασίας, ἣν ἀποδίδουσιν οἱ αὐτόχθονες εἰς τὴν φιλοξενίαν, ὁ ἱεραπόστολος διηγῆθη ὅτι, πορευόμενος ἡμέραν τινὰ διὰ τινος ὀδάσου, ἐπλησίασεν εἰς καλύδην τινὰ, πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς ὁποίας εἶδε κρεμάμενον δέμα τι πολυποίκιλον καὶ ἀστράπτον μὲ ὕαλινα κοσμημᾶτα.— Πληροφορηθεὶς ἔμαθεν ὅτι τὸ δέμα τοῦτο συνίστατο ἐκ τῶν φορεμάτων καὶ τῶν κοσμημάτων τοῦ βρέφους τῆς οικογενείας, ὅπερ πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποθάνει.— Ἡ μήτηρ φυλάττει πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὰ κειμήλια ταῦτα τοῦ τέκνου τῆς, ὅπερ νομίζεται ἀοράτως παρὸν καὶ θεωρεῖται ἐπίσης μέλος πραγματικὸν τῆς οικογενείας ὅσων οἱ ἐπιζῶντες.— Οὕτω λ. χ. εἰς τὴν τράπεζαν ἐτοιμάζουσι πάντοτε τὸ μερίδιόν του— ὅπερ οὐδεὶς τρώγει· μία μόνη ἐξαιρέσις γίνεται—ἐὰν τύχῃ νὰ εἰσέλθῃ ξένος κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, τὸ μερίδιον τοῦ ἀποθάνοντος εἶναι δι' αὐτόν! Οὕτω λοιπὸν ὁ ἱεραπόστολος ἔφαγεν ἐν τῇ καλύδῃ ἐκείνῃ τὸ μερίδιον τοῦ βρέφους.— Πρὶν δὲ ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τοὺς φιλοξένους αὐτόχθονας, εἶπεν εἰς αὐτοὺς λόγους παρηγορίας, καὶ τοὺς ἀφήκε πλήρεις ἐλπίδος ὅτι ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ ἤθελον ἐπανιδεῖ καὶ ἀναγνωρίσει τὸ ἀγαπητὸν τέκνον των.

Τὸ ἔργον τοῦ ἱεραποστόλου ἐκείνου δὲν ὑπῆρξεν εὐκόλον, ἀλλ' οἱ κόποι του ἐστέρθησαν διὰ καρπῶν! Μετὰ τριάκοντα ἔτη ὑπηρεσίας ἔχει ἐπτὰ ἐκκλησίας ἐκ δύο ἢ τριῶν χιλιάδων κοινωῶν μελῶν, ἐπτὰ κήρυκα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ σχολεῖα πολυάριθμα διευθυνομένη ὑπὸ διδασκάλων καὶ διδασκαλισῶν ἱκανῶν καὶ εὐσεβῶν!

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὸ μέγα ταξίδιον τῆς ζωῆς. Ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ εἶναι ταξίδιον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ μικρὰ ταξίδια ἐξ εικοσιεσσάρων ὥρων ἑκαστον.

Ὁ μέσος ὅρος τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου συνίσταται ἐξ 11,000 τοιούτων μικρῶν ταξιδίων. Ὁ δὲ φθάσας τὸ 60ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἔχει κόμει 22,000 τοιαῦτα ταξίδια.

Ἐκαστον τῶν μικρῶν τούτων ταξιδίων εἶναι χρόνος μεγίστης σπουδαιότητος διὰ πάντα ἄνθρωπον, διότι ἐξ αὐτοῦ κρέμαται ἡ πρόκαιρος εὐημερία καὶ ἡ αἰώνιος μακαριότης αὐτοῦ. Ἀνάγκη ἐπομένως νὰ κάμνῃ καλὴν χρῆσιν αὐτῶν καθ' ἑκάστην, ἐὰν θέλῃ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ ἐν λόγῳ δύο καλά.

Ἡ Ἐρ. τῶν Παίδων, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ὠφέλεια τῶν παιδίων καὶ τῆς οικογενείας, ἐπιθυμεῖ νὰ δώσῃ τρεῖς σπουδαίας συμβουλὰς εἰς τοὺς μικροὺς αὐτῆς· συνδρομητὰς, διαθεσικὰ δ' αὐτοὺς, ὅτι ἐὰν τὰς ἀκολουθήσουν ταχέως θὰ αἰσθανοῦσιν τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν.

Ἴδου αἱ συμβουλᾶι:

1) **Ἐγείρεσθε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.** Ἡ πρώτη αἰα εἶναι τὸσον γλυκεῖα καὶ ζωογόνος, ὥστε ἐνδυναμώνει καὶ ζωογονεῖ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ κάμνει αὐτὰ καταληθότερα δι' ἐργασίαν. Ἡ πείρα ἔχει ἀπαυθεῖσαι, ὅτι οἱ ἐγειρόμενοι ἔτι μόνον ἐργάζονται καλλίτερον καὶ περισσότερο, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρότεροι καὶ εὐθυμώτεροι εἶναι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

2) **Ἀρχίζετε τὴν ἡμέραν μὲ ἀνάγνωσιν τῆς Γραφῆς.** Ἡ Γραφὴ εἶναι ὁ μόνος ἀλάστος δὴγῆδος τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ ἀμαρτωλὸν τούτον κόσμον. Ὅσοι δὲ ἠκολούθησαν αὐτὸν πιστῶς καὶ ἀπεργκαλίτως, ποτὲ δὲν παρεστράφησαν ἀπὸ τὴν εὐθείαν ὁδόν, ἀλλὰ ἀπέρασαν τὴν ζωὴν τῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀπνίτησαν τὸν θάνατον μὲ χαρὰν.

3) **Ἀρχίζετε τὴν ἡμέραν μὲ τὸν Θεόν, μὲ προσευχὴν εἰς τὸν Πάτριον καὶ Κυβερνήτην τοῦ Σύμπαντος καὶ ὡμῶν αὐτῶν.** Ἐπειδὴ δὲν γνωρίζετε τί μέλλει νὰ σᾶς συμβῇ κατὰ τὴν ἡμέραν, ἢ ἐναρξῆς τῆς ἡμέρας μὲ προσευχὴν. Εἰς ἐκείνον ὅστις διευθύνει πάντα τὰ ἐγκόσμια παρεχεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον συναίσθησιν ἀσφαλείας, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἡσυχία τοῦ πνεύματος καὶ ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς. Ὁ ἀπειρὸν ἑαυτὸν εἰς τὴν φροντίδα τοῦ Πατοδυνάμου Θεοῦ, μὲ τὴν πεποιθισιν, ὅτι χωρὶς τῆν ἀδειάν του τίποτε δὲν δύναται νὰ τῷ συμβῇ, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἀσφαλῆ καὶ ἐξακολουθεῖ τὸ ἔργον του ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εἰρήνῃ. Εἶναι ἰλαρὸς καὶ εὐθυμὸς καὶ δέχεται πᾶν διὰ τῷ ἐπέλθῃ μὲ ὑποταγῆν καὶ ἀγαγγίστεως, διότι πιστεύει ὅτι πᾶν ὅ, τι Ἐκείνος ἐπιτρέπει πρέπει νὰ εἶναι διὰ τὸ καλὸν του.

Ἡ ἀνάγνωσις τῆς Γραφῆς καὶ ἡ προσευχὴ πρέπει νὰ γίνεταί καθ' ἰδίαν, εἰς μέρας ἡσυχίας ἢ ψυχῆς νὰ δύναται νὰ ἀνοίγῃ τὰ ἰσχύμια αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν χωρὶς νὰ παρενοχλήται ἢ νὰ διακόπτεται ἀπὸ τίποτε.

Τὰς συμβουλὰς ταύτας βάλετε εἰς ἐνέργειαν ἐπὶ ἕνα μόνον μῆνα καὶ ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι θὰ ἔχετε λόγον νὰ εὐγνωμονῆτε τὸν συντάκτην τῆς μικρᾶς ἡμερησίας σας.

Μαρτυρία ἀθέου ἐπιστραφέντος. Ἡ ἀθεῖα ἐξαχρῶνεται τὸν ἄνθρωπον, διότι διαστρέφει τὸ λογικόν του.— Ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν ζωὴν ὅλην τὴν σημασίαν τῆς καὶ βίπτει πέπλον ζωφερὸν ἐπὶ τοῦ σώρου.— Στρέφει αὐτὸν τῆς δυνάμεως τοῦ ἀγαθοποιεῖν.— Περιορίζει καὶ διασθαρῖει τὸν νοῦν του καὶ καθιστᾷ τὴν ζωὴν του στείραν καὶ ἀκαρπῶν. Ἐν ὀλιγολογία ἡ ἀθεῖα φέρει ἐντέλλῃ καταστροφήν.

Ἐκπαίδευσις τῶν τυφλῶν. Ἐξ ὀντων τῶν τυφλῶν ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς ἐπὶ ἑκατὸν δύναται νὰ ἀναγνώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ. Εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς ἀπ' ἐναντίας 50 ἐπὶ τοὺς ἑκατὸν γνωρίζουν γραχτὴν καὶ ἀνάγνωσιν.

Μαχμοῦδ ὁ νικητὴς τῆς Ἰνδίας εὐρὼν ποτε ἀγαλμα 15 π. τὸ ὕψος διέταξεν νὰ κατακεραματισθῇ. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Βουδδα προσήλθον πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ προσέφεραν μεγάλην ποσότητα χρημάτων διὰ νὰ μὴ τὸ καταστρέψῃ. Ἄλλ' ὁ Μαχμοῦδ δὲν συγκατένευσεν, εἰπὼν, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ διὰ τοιούτων ὁμοιομάτιων, διέταξεν δὲ νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ διαταγὴ του ἀμέσως. ὁποῖος δὲ ὑπῆρξεν ὁ θαυμασμὸς αὐτῶν καὶ ὄντων τῶν παρευρισκομένων, ὅταν εἶδον νὰ χυθῇ ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ ἀγάλματος, τόση ποσότης χρυσοῦ, ἀργύρου καὶ πολυτίμων κειμηλίων, ὥστε τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον οἱ ἱερεῖς προσέφεραν εἰς αὐτόν ἦτο μὴδὲν παραβαλλόμενον μὲ τοὺς θησαυροὺς τούτους. «Οὕτως εὐλογεῖ ὁ Θεὸς τοὺς δούλους του,» ἐφώνησεν ὁ ἀγέρωχος νικητὴς, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν τὸ θέλημά του!»

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Εἰς ποῖον προφήτην ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος;
2. Ποῖος ἐπροφήτευσεν τὴν ἀνατροπὴν τῆς Περσικῆς Μοναρχίας ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου;
3. Ποῖος πρῶτος ἤρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴν γῆν;